

De Hongerspelen

Suzanne Collins

Vertaling Maria Postema

De regels van de Hongerspelen zijn simpel. Als straf voor de opstand moeten alle twaalf districten één meisje en één jongen leveren die meedoen, de zogenoemde tributen. De vierentwintig tributen worden opgesloten in een enorme openluchtarena die uit van alles kan bestaan, van een gloeiend hete woestijn tot een barre ijsvlakte. Een aantal weken lang moeten de deelnemers op leven en dood met elkaar vechten. De tribuut die als laatste overblijft heeft gewonnen.

Katniss en Peeta zijn de tributen van District 12.

Alles is spiksplinternieuw, ik zal de eerste en enige tribuut zijn die deze Startkamer gebruikt. De arena's zijn historisch gebied en blijven na de Spelen bewaard. Het zijn populaire vakantiebestemmingen voor de inwoners van het Capitool. Blijf er een maand, bekijk de Spelen nog een keer, bezichtig de catacomben, bezoek de plekken waar de doden zijn gevallen. Je kunt ze zelfs naspelen als je wilt.

Men zegt dat het eten er verrukkelijk is.

Ik moet mijn best doen om mijn ontbijt binnen te houden terwijl ik douche en mijn tanden poets. Cinna doet mijn haar in de eenvoudige vlecht op mijn rug, mijn handelsmerk. Dan komen de kleren binnen, voor iedere tribuut hetzelfde. Cinna heeft geen zeggenschap gehad over mijn outfit, weet niet eens wat er in het pak zit, maar hij helpt me met het aantrekken van de onderkleding, een eenvoudige beige broek, een lichtgroene blouse, een stevige bruine riem en een dunne zwarte jas tot op mijn dijen met capuchon. 'De stof in de jas is gemaakt om lichaamswarmte vast te houden. Je kunt een paar koude nachten verwachten,' zegt hij.

De laarzen, die over nauwsluitende sokken gaan, zijn fijner dan ik had durven hopen. Ze zijn van zacht leer en lijken wel een beetje op het paar dat ik thuis heb. Maar deze hebben smalle, soepele rubberen zolen met ribbels. Heel geschikt om mee te rennen.

Als ik denk dat ik klaar ben haalt Cinna de gouden spotgaaienspeld uit zijn zak. Ik was hem helemaal vergeten.

'Waar heb je die vandaan?' vraag ik.

‘Van het groene shirt dat je in de trein aanhad,’ zegt hij. Ik herinner me opeens weer dat ik de broche toen inderdaad van mijn moeders jurk heb gehaald om hem op mijn trui te spelden. ‘Dit is toch jouw districtsaandenken?’ Ik knik en hij maakt hem vast aan mijn trui. ‘Hij kwam maar ternauwernood langs de keuring. Sommige juryleden dachten dat de speld misschien als wapen gebruikt zou kunnen worden, wat je een oneerlijke voorsprong zou geven. Maar uiteindelijk mocht hij er toch door,’ zegt Cinna. ‘Ze hebben trouwens wel een ring van dat meisje uit District 1 tegengehouden. Als je de edelsteen opzijdraaide, kwam er een scherpe punt tevoorschijn. Met gif eraan. Ze beweert dat ze geen idee had dat de ring kon veranderen en het viel niet te bewijzen dat dat wel zo was. Maar haar aandelen is ze kwijt. Zo, je bent helemaal klaar. Loop maar even rond. Kijken of alles lekker zit.’

Ik loop heen en weer, ren een rondje, zwaai met mijn armen. ‘Ja, het zit prima. Het past perfect.’

‘Dan kunnen we alleen nog maar wachten op het startsein,’ zegt Cinna. ‘Tenzij je denkt dat je nog wat meer kunt eten?’

Ik sla het eten af, maar neem wel een glas water dat ik met kleine slokjes opdrink terwijl we op een bank zitten te wachten. Ik wil niet op mijn nagels of lippen bijten, dus ik begin onwillekeurig op de binnenkant van mijn wang te kauwen. Die is nog steeds niet helemaal genezen van een paar dagen geleden. Algauw proeft mijn hele mond naar bloed.

De zenuwen gaan langzaam over in doodsangst terwijl ik vooruitdenk aan wat me te wachten staat. Over een uur ben ik misschien wel morsdood. Of nog eerder. Mijn vingers glijden geobsedeerd over het harde kleine bobbeltje op mijn bovenarm waar de vrouw de volgchip heeft geïnjecteerd. Ik druk erop, ook al doet het pijn; ik druk er zo hard op dat er een kleine blauwe plek ontstaat.

‘Wil je praten, Katniss?’ vraagt Cinna.

Ik schud mijn hoofd maar steek even later mijn hand naar hem uit. Cinna pakt hem met zijn beide handen vast. En zo blijven we zitten tot een vriendelijke vrouwenstem aankondigt dat het tijd is om ons klaar te maken voor de start.

Ik blijf een van Cinna’s handen vastklampen terwijl ik naar de ronde metalen plaat loop en erop ga staan. ‘Niet vergeten wat Haymitch heeft gezegd. Wegrennen en water zoeken. De rest komt wel,’ zegt hij. Ik knik. ‘En dit mag je ook niet vergeten. Ik mag niet wedden, maar als ik kon zou ik al mijn geld op jou inzetten.’

‘Echt waar?’ fluister ik.

‘Echt waar,’ zegt Cinna. Hij buigt zich voorover en geeft me een kus op mijn voorhoofd. ‘Succes, meisje dat in vuur en vlam staat.’ En dan komt er vanboven een glazen

buis om me heen die hem buitensluit zodat onze handen elkaar los moeten laten. Hij tikt met zijn vingers onder zijn kin. Hoofd omhoog.

Ik steek mijn kin in de lucht en sta zo recht als ik kan. De buis gaat omhoog. Een seconde of vijftien is het donker om me heen en dan voel ik hoe de metalen plaat me de buis uit duwt, naar buiten. Heel even worden mijn ogen verblind door het felle zonlicht en ben ik me alleen bewust van een stevige wind en de hoopvolle geur van dennenbomen.

Dan hoor ik de legendarische omroeper, Claudius Templesmith, wiens stem overal om me heen galmt.

‘Dames en heren, de vierenzeventigste Hongerspelen zijn begonnen!’

Zestig seconden. Zo lang moeten we op onze metalen cirkels blijven staan tot het geluid van een gong ons bevrijdt. Stap je eraf voor de minuut om is, dan blazen landmijnen je benen eraf. Zestig seconden om de in een kring opgestelde tributen te bekijken, allemaal op gelijke afstand van de Hoorn des Overvloeds, een gigantische gouden hoorn in de vorm van een kegel met een omgekrulde punt. De opening is minstens zes meter hoog en ligt vol met de dingen die ons hier in de arena in leven kunnen houden. Voedsel, flessen water, wapens, medicijnen, kleding, lucifers. Er liggen nog allerlei andere dingen her en der verspreid, waarvan de waarde afneemt naarmate ze verder van de Hoorn liggen. Een paar passen bij mij vandaan ligt bijvoorbeeld een lap plastic van ongeveer een vierkante meter. Die zou best van pas kunnen komen bij een stortbui. Maar daar, in de opening, zie ik een tent liggen die me tegen vrijwel elk weertype zou beschermen. Als ik het lef zou hebben om erheen te gaan en er met de andere drieëntwintig tributen om te vechten. Wat me uitdrukkelijk is opgedragen niet te doen.

We staan op een stuk open terrein. Een vlakte van harde, compacte aarde. Achter de tributen tegenover me zie ik niets wat wijst op een steile helling naar beneden of zelfs een afgrond. Aan mijn rechterhand ligt een meer. Links en achter me een dungezaaid dennenbos. Daar zou Haymitch willen dat ik heen ging. Meteen.

Ik hoor zijn instructies in mijn hoofd: ‘Wegwezen daar, creëer zo veel mogelijk afstand tussen jou en de anderen en zoek een waterbron.’

Maar het is verleidelijk, zo verleidelijk, om de extra's te zien die daar op me liggen te wachten. En ik weet dat als ik ze niet te pakken krijg, iemand anders ze zal hebben. Dat de Beroeptributen die het bloedbad overleven het grootste gedeelte van die cruciale buit onder elkaar zullen verdelen. Mijn oog valt op iets. Daar, op een stapel opgerolde dekens, ligt een

zilveren koker met pijlen en een boog, gespannen en al, klaar voor gebruik. *Die is van mij, denk ik. Hij is voor mij bedoeld.*

Ik ben snel. Ik kan harder sprinten dan alle meisjes op onze school, hoewel een paar me wel kunnen verslaan op de lange afstanden. Maar dit stuk van veertig meter, daar ben ik voor gebouwd. Ik weet dat ik hem kan pakken, ik weet dat ik er als eerste kan zijn, maar dan blijft de vraag: hoe snel kan ik weer weggkomen? Tegen de tijd dat ik de tent en de wapens in handen heb, zullen anderen ook bij de Hoorn zijn aangekomen, en één of twee kan ik misschien nog wel neerschieten, maar stel dat er twaalf zijn, vlakbij, dan zouden ze me kunnen uitschakelen met de speren en de knuppels. Of hun eigen sterke vuisten.

Maar aan de andere kant: ik zal niet het enige doelwit zijn. Ik durf te wedden dat veel andere tributen een relatief klein meisje als ik zullen laten lopen om hun sterkere tegenstanders te pakken te kunnen nemen, ook al heeft ze een elf gehaald bij de training.

Haymitch heeft me nooit zien rennen. Anders had hij misschien wel gezegd dat ik ervoor moest gaan. Het wapen moest pakken. Want juist dat wapen zou wel eens mijn redding kunnen betekenen. En ik heb maar één boog gezien in de hele stapel. Ik weet dat de minuut bijna voorbij moet zijn en dat ik moet beslissen wat ik ga doen en ik merk dat ik mijn voeten neerzet om te rennen, niet weg, het omringende bos in, maar richting de spullen, naar de boog. Dan valt mijn oog plotseling op Peeta, hij staat ongeveer vijf tributen naar rechts, een behoorlijk eind weg, maar toch zie ik dat hij naar me kijkt en volgens mij schudt hij zijn hoofd. Maar de zon schijnt in mijn ogen en terwijl ik me afvraag of ik het wel goed zie, gaat de gong.

En ik heb hem gemist! Ik heb mijn kans gemist! Want die paar extra seconden die ik heb verloren door niet klaar te staan, zijn genoeg om me van gedachten te doen veranderen over het naar de Hoorn rennen. Mijn voeten schuifelen even op hun plek, onzeker over welke kant mijn hersenen op willen, en dan spring ik naar voren en gris het stuk plastic en een brood van de grond. Mijn buit is zo karig en ik ben zo boos op Peeta dat hij me heeft afgeleid dat ik nog twintig meter verder naar voren sprint om een feloranje rugzak te pakken waar van alles in zou kunnen zitten, omdat ik het gewoon niet kan uitstaan om met zo goed als niets te vertrekken.